

هنر پی رنگ سازی

چگونه به نوشته‌ی خود،
عمق، هیجان و احساس اضافه کنیم.

تقدیم به دیوید و کلیا
که باعث شدند زیستن ارزشمند باشد.
و تقدیم به دانشجویانی که در طول سال‌های
گذشته داشته‌ام؛ کسانی که با کمک‌شان
ایده‌هایم را تبیین می‌کنم.

لیندا جی. کوگل

	فهرست
۱۲	مقدمه‌ی مترجم
۱۷	مقدمه
۲۳	سه الزام درام
۳۳	پی‌رنگ: رویداد و هیجان
۳۵	پی‌رنگ دقیقاً چیست؟
۳۸	الگوی هیجانی پی‌رنگ
۴۴	فیلم‌های مهم بر مبنای خطوط داستانی قدرتمند و ساده هستند
۴۹	نقش کشمکش
۵۲	در ابتدای راه: کشمکش و تنش
۵۴	شخصیت‌ها در کشمکش
۵۷	کشمکش معنادار
۵۸	جمع اضداد: کشمکش‌های مهیج
۶۰	نیروی سوم: مأمور ایجاد تغییرات

داخلی. کتابخانه - شب

همان‌طور که باران به پنجره شلاق می‌زد، نویسنده‌ی جوان پشت میز و روبروی رایانه‌اش نشست و با هیجان اولین صفحه‌ی کتاب را باز کرد. جمله‌ی آغازین کتاب را شروع کرد که ناگهان تمرکزش با ضربه‌ی محکمی که به در زده شد، از بین رفت. اخم کرد، اما دست از خواندن نکشید. ضرباتی که به در می‌خورد کماکان ادامه داشت. نیم‌نگاهی به در انداخت و دست از خواندن برداشت تا در را باز کند.

فیلم‌نامه‌نویسی هنر نوشتن کلمات بر کاغذ به منظور خلق تصاویر بصری در ذهن خواننده است تا به وجد بیاید و تحت تأثیر قرار بگیرد. خواننده را در راهروهای تخیل خود هدایت می‌کنید تا رویاهای‌تان را برایش تعریف کنید. شخصیت‌هایی می‌سازید که کنش و دیالوگ دارند. تلاش می‌کنید تا از گره‌گشایی‌های جذاب استفاده کنید. با دقت کلمات خود را انتخاب می‌کنید تا مناسب‌ترین تأثیرگذاری را خلق کنید. اما در نهایت اگر نتوانید پی‌رنگی تولید کنید که خواننده را با خود همراه کند و او را متقاعد کند که صفحات را ورق بزند، دیگر اهمیتی نخواهد داشت که نوشته‌ی شما چقدر زیباست و یا تخیل‌تان چقدر شگفت‌انگیز؛ قادر به فروش این فیلم‌نامه نخواهید بود.

تصور غلطی در مورد فیلم‌نامه‌نویسی وجود دارد. برخی معتقدند که نوشتن یک فیلم‌نامه همان داستان‌گویی در صحنه‌ها به همراه دیالوگ و کنش است، اما این

نظریه هیچ نسبتی با واقعیت ندارد. در یک فیلم موفق انتقال اطلاعات به شکلی صورت می‌گیرد که تماشاگر چه از لحاظ بصری و چه از لحاظ شنیداری فیلم را دنبال کند و علاقه‌مند باشد تا بفهمد چه اتفاقی در حال رخ دادن است. تماشاگران در حین دیدن صحنه‌هایی که یکی پس از دیگری به نمایش در می‌آیند باید بتوانند فیلم را با چشم و گوش خود درک کنند.

هر روز نویسندگانی شروع به نوشتن فیلم‌نامه‌هایی می‌کنند که بد ساخته می‌شوند و در نتیجه محکوم به نابودی هستند؛ چراکه آن‌ها اطلاعی از اصول بنیادین درام ندارند و فکر می‌کنند کنار هم قرار دادن زنجیره‌ای از حوادث (مثلاً یک شخصیت کاری انجام می‌دهد و به جایی می‌رود، سپس شخصیت دیگری را ملاقات می‌کند و اتفاق دیگری می‌افتد) می‌تواند به نحوی داستانی دراماتیک خلق کند. ممکن است در نوشتن داستان کوتاه و یا رمان این‌طور باشد. چرا که در آن‌ها حوادث به وسیله‌ی صدای خالق اثر شکل می‌گیرند و ساخته می‌شوند. اما حتی در فیلم‌هایی هم که در آن‌ها از راوی به عنوان یک ابزار داستان‌گویی استفاده می‌شود، درام برای شکل گرفتن نیاز به چیزی بیش از مجموعه‌ای از حوادث دارد.

از آن‌جا که این کتاب یک راهنمای کامل نوشتن فیلم‌نامه نیست و بیشتر بر هنر پی‌رنگ‌سازی تمرکز دارد، مبانی فراتر از تبیین پی‌رنگ را پوشش نمی‌دهد. شما باید درکی بنیادی از ساختار داستان در فیلم داشته باشید تا بتوانید از ایده‌هایی که در این کتاب ارائه می‌شوند به بهترین وجه استفاده نمایید. نگاهی به کتاب‌های خوب متعددی که در این حوزه نوشته شده است این اطلاعات بنیادین را فراهم خواهد آورد. اما اجازه بدهید به یک نکته اشاره کنم: ساختار پی‌رنگ را می‌توان به صورت یک فرآیند دو بخشی در نظر گرفت. بخش اول به فرم کلی داستان مربوط می‌شود. بخش دوم خود پی‌رنگ‌سازی صحنه‌هاست، که به نظم و چیدمان رویدادهای خاص و جزئیات تولیدکننده‌ی معانی مشخص مربوط می‌شود. ساختار کلی بر روابط میان آغازها و پایان‌ها، توسعه‌ی کشمکش‌ها در میانه‌ی داستان و این‌که چگونه این بخش‌ها باعث انسجام عناصر داستان می‌شوند تمرکز دارد. پی‌رنگ‌سازی در واقع یافتن ارتباطات میان صحنه‌ها و سکانس‌های مشخص است.

ساختار نهایی پی‌رنگ یک داستان به بسیاری چیزها بستگی دارد: ژانر، نقطه‌نظر شما، حتی هدف واقعی شما از نوشتن آن داستان.

همین ملاحظات ویژه است که می‌تواند کار شما را به یک اثر منحصر به فرد تبدیل کند. همچنان که در تلاش برای رسیدن به خلاقیت هستید، نباید